

De kikkerprins

r waren eens een koning en een koningin met drie prachtige dochters. De jongste van de drie was de mooiste en meest levendige.

Rond hun kasteel lag een enorme tuin, waar het kleine prinsesje dolgraag speelde met haar gouden bal. In het midden van de tuin stond een grote lindeboom en naast die prachtige boom was een stenen fontein gebouwd.

Ik heb enorm van dit sprookje genoten. Het laat zien dat je je nooit mag laten leiden door iemands uiterlijk. Want schijn bedriegt! Voordat je iemand beoordeelt, moet je hem eerst goed leren kennen. Wie eerst een lelijke kikker lijkt, is in werkelijkheid misschien een jonge en charmante prins! Als de koning zijn dochter niet had verplicht haar belofte te houden, had ze nooit ontdekt wat er schuilging onder het groene vel van de kikker!

Klem Stilton

 De kikkerprins

Als het erg warm was, zocht de prinses vaak beschutting onder de linde en ging ze op de rand van de fontein zitten.

Nadat ze wat afgekoeld was, vond ze het leuk om haar bal al huppelend in de lucht te gooien en hem dan weer op te vangen. Het was haar lievelingsspel en ze hield echt van die bal, die de koning haar een paar jaar eerder cadeau had gedaan.

Maar op een middag, toen de prinses weer aan het spelen was bij de lindeboom, ging de bal de verkeerde kant op en viel hij in de fontein. Het muizinetje zocht een hele poos en stak zelfs haar poot in het diepe water, op zoek naar haar bal, maar er was niets aan te doen: de bal was verdwenen. ‘O, mijn mooie bal!’ riep het muizinetje uit. ‘Hoe krijg ik hem ooit weer terug? In mijn eentje lukt het me nooit.’ En terwijl ze wanhopig huilde, hoorde ze een kwakend stemmetje uit de fontein.

‘Waarom huil je, kleine prinses? Zelfs de blaadjes van de lindeboom worden droevig van jouw traantjes ...’

Het muizinetje schrok zich rot en keek om zich heen om te zien waar het stemmetje vandaan kwam: ze keek eerst naar rechts en toen naar links, maar zag niemand.

Uit: Geronimo's Sprookjesboek © De Wakkere Muis

Plotseling ontdekte ze dat er een lelijke kikker op de rand van de fontein zat.

‘Een kikker? Kun jij praten?’ riep de prinses uit.

‘Zeker, lieve prinses! Ik was het! Maar vertel eens: waarom zijn je oogjes gevuld met tranen?’

‘Ik huil omdat ik mijn gouden bal niet meer kan vinden. Hij is in de fontein gevallen.’

‘Ik denk dat ik ’m wel terug kan vinden’, zei de kikker. ‘Maar wat geef je me in ruil daarvoor?’

‘Wat je maar wil, lieve kikker!’ antwoordde de prinses zonder aarzeling. ‘Mijn juwelen, mijn gouden munten, mijn kroon en alle spelletjes die ik heb!’

Lenig sprong de kikker wat dichterbij haar. ‘Ik wil niets van dat alles’, zei hij. ‘Ik wil jouw schatten niet: ik wil jouw speelkameraadje worden. Ik wil van je bordje eten, van je beker drinken en in je bed slapen. Als je me dat belooft, duik ik meteen het water in om je bal te halen’, zei hij er nog bij.

De kikkerprins

‘Ik beloof het je allemaal, zolang je mijn bal maar vindt!’ smeekte de prinses jammerend.

Zodra de belofte gedaan was, dook de kikker het water in en verdween. Intussen dacht de prinses bij zichzelf: Wat haalt die lelijke kikker zich wel in zijn kop! Een lelijkerd zoals hij moet in de vijver blijven wonen, die kan toch geen speelkameraadje worden van een prinses! Dit is echt belachelijk.

Even later kwam de kikker weer tevoorschijn met de gouden bal tussen zijn voorpootjes.

‘Kijk, ik heb mijn deel van de belofte gehouden. Nu is het jouw beurt!’ riep hij terwijl hij uit de fontein sprong.

Maar zodra de prinses de bal zag, greep ze hem stevig vast en rende er vandoor.

‘Waar ren je heen, prinses? Wacht op mij!’ gilde de kikker, en hij probeerde haar in te halen. Maar de prinses was veel sneller en verdween tussen de bomen in de tuin.

‘Prinses, waar ren je heen? Je had het beloofd ...’ kwaakte de kikker, teleurgesteld en machteloos. Hij sleepte zich terug naar de fontein en slaagde er nog net in zich met een plons in het water te laten vallen.

De volgende dag zat het prinsesje aan tafel, samen met de koning en de koningin. Het diner werd opgefleurd met

Uit: Geronimo's Sprookjesboek © De Wakkere Muis

muziek en overal hoorde ze het gezellige geklets van de bediendes.

De prinses nam net een hapje eten van haar gouden bordje toen ze vreemde stapjes hoorde op de drempel.

Even later klopte er iemand op de deur en gilde: 'Prinsesje, kom de deur eens openmaken!'

Nieuwsgierig als ze was, rende het muizinetje naar de deur om te kijken wie het was.

Toen ze buitenkwam, zag ze de dikke kikker. Ze knalde de deur meteen weer dicht.

Alsof er niets aan de poot was, liep ze terug naar de tafel en ging ze verder met eten.

Even later hoorde ze opnieuw het geklop op de deur, terwijl ze een kwaakstem hoorde zeggen: 'Koningsdochter, mijn lieve prinsesje, probeer niet te ontsnappen en hou je aan je belofte!'

Het muizinetje verbleekte en haar hart bonsde als een gek.

Toen de koning hoorde wat de stem zei, vroeg hij aan zijn dochter wie dat was en over welke belofte hij het had.

'Dochterlief, wat ben je bleek, wat is er mis?' vroeg de koning bezorgd.

'Het is maar een lelijke kikker die me niet met rust wil laten', antwoordde de prinses kwaad.

'Wat wil hij van je?' vroeg de koning.

 De kikkerprins

‘Gisterenmiddag was ik bij de fontein en viel mijn gouden bal in het water. De kikker heeft hem er weer uitgehaald en in ruil moest ik beloven dat hij mijn speelkameraadje zou worden, en dat hij van mijn bordje mocht eten, uit mijn beker mocht drinken en in mijn bed mocht slapen. Maar ik had

niet gedacht dat hij ooit hierheen zou komen.’

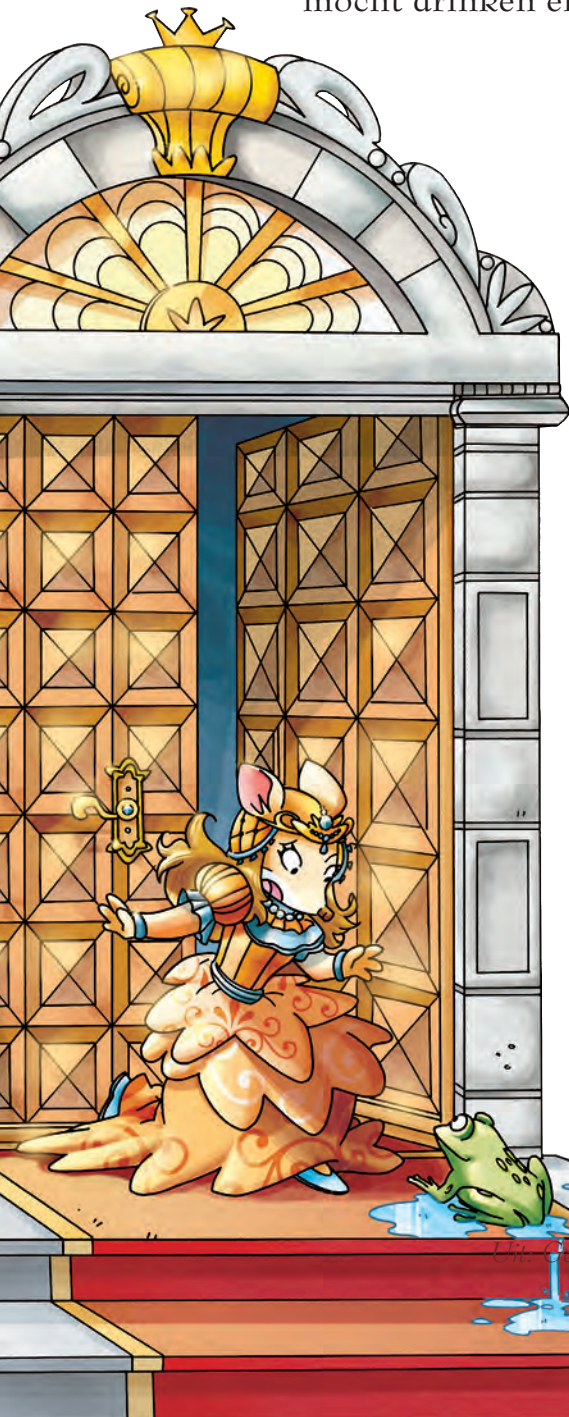
Plotseling werd er voor de derde keer op de deur geklopt.

‘Prinses, doe de deur open, hou je aan je belofte, doe me geen pijn!’ kwaakte de kikker met al zijn krachten.

‘Beloften zijn er om na te komen. Sta op en ga de deur openen’, beval haar vader. Met tegenzin liep de prinses naar de deur. Onder de ver-baasde en geamuseerde blikken van het hof liep de prinses door de eetzaal met een kikker die achter haar aan sprong.

Wat was het gek om die twee samen te zien ... Zij was knalrood van schaamte en wandelde snel terug naar de tafel. Hij hupte in grote sprongen over het tapijt in een poging om haar bij te houden.

Toen ze weer bij haar stoel was, deed de

prinses alsof er niets aan de poot was. De kikker zat onder aan haar stoel en keek haar aan met een smekende blik. 'Waar wacht je op?' kwaakte de kikker. 'Zet me op tafel, ik heb honger!'

De prinses aarzelde, maar de koning zei dat ze moest luisteren, dus tilde ze de kikker op en zette hem op de tafel.

Hij kroop dichterbij en begon met veel smaak van haar bordje te eten. De prinses kon daarna geen hap meer door haar keel krijgen: ze vond het afgrijselijk om van hetzelfde bord te moeten eten als die vieze kikker.

'Geef je me nu wat te drinken?' vroeg de kikker.

Met veel moeite lukte het de prinses om haar beker aan de kikker te overhandigen. Ook drinken deed hij met veel smaak.

Na het eten was de kikker uitgeput. 'Nu zou ik graag een heerlijk dutje doen: ik heb een lange en vermoeiende tocht achter de rug! Prinses, draag me naar je kamer, ik ben uitgeput en ik wil zo graag een dutje doen in je bed.'

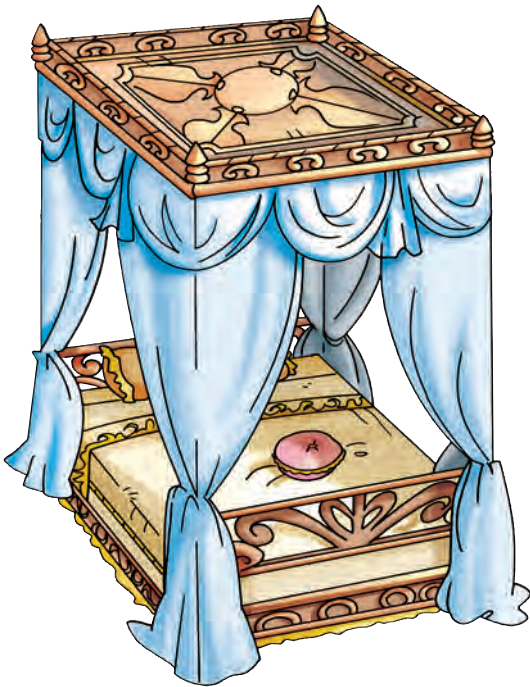
Dat was te veel voor de prinses. 'Je hebt nu al gegeten van mijn bord en gedronken uit mijn beker. Dat lukte nog, maar ik laat je echt niet slapen in mijn bed!' beet ze hem toe.

De kikkerprins

De koning werd kwaad en zei streng: 'Je moet niet neerkijken op iemand die je geholpen heeft toen je hem nodig had. De kikker heeft zijn belofte gehouden, dus ga jij dat ook doen, helemaal!'

De prinses had niet eens de moed om te antwoorden. Ze pakte de kikker tussen twee vingers vast, groette haar ouders en de leden van het hof met een knikje en liep naar haar kamer.

In haar kamer kwakte ze de stomme kikker op de grond, liet zichzelf op bed vallen en barstte in tranen uit. De kikker zei: 'Help me op je bed, ik wil op je kussen slapen.'

De prinses bekeek hem nadenkend. Nu ze niet langer tussen de lachende hofdienaren stond, vond ze de kikker niet zo erg meer. 'Als ik je op mijn kussen zet, vertel je me dan een verhaaltje?' Dat wilde de kikker wel. De prinses tilde hem op en vleide haar kop naast hem neer

op haar kussen. Ze was moe en sloot haar ogen. De kikker vertelde haar een lang verhaal en terwijl hij vertelde, kroop hij stilletjes dichterbij, tot hij naast haar slaperige kopje zat. De prinses zuchtte tevreden. 'Dat was het mooiste verhaal dat ik ooit heb gehoord', zei ze. Ze opende haar oogjes en

keek recht in zijn snuitje. Tot haar verbazing merkte ze dat ze hem toch wel aardig vond. ‘Welterusten, kikker’, zei ze en gaf hem zomaar een kusje op zijn grappige, groene hoofdje.

Maar wat gebeurde daar? Er kwam een verblindend licht, een dikke rookwolk en een knal als van een zware donderslag. Waar net nog de kikker had gezeten, zat nu de knapste prins die de prinses ooit had gezien. Met mooie smaragdgroene ogen!

‘Eh, wie ben jij?’ vroeg de prinses.

‘Tot een paar minuten geleden was ik een lelijke dikke kikker, maar nu heb ik dankzij jou mijn ware gedaante teruggekregen’, zei de prins, terwijl zijn ogen glinsterden van vreugde.

De prinses was zo verbaasd, dat het wel leek of ze haar stem kwijt was.

Toen begon de jongemuis zijn verhaal te vertellen. ‘Lang geleden had ik een oude heks iets misdaan en uit wraak veranderde ze me in een kikker. Alleen een echte prinses kon de betovering doorbreken en me redden’, legde hij uit. ‘Op een dag kwam ik toevallig in jouw tuin terecht en zag ik je naast de fontein spelen met je gouden bal. Aan je elegantie en schoonheid zag ik meteen dat jij een echte prinses was. Ik hoopte elke keer dat je bal in het water zou vallen, zodat ik hem zou kunnen halen. En eindelijk gisteren gebeurde het.’

‘Het spijt me als ik je heb lastiggevalen en dat ik je heb

kwaad gemaakt. Maar de enige manier om weer mezelf te worden, was ervoor zorgen dat je me zou meenemen.'

De prinses was ontroerd en bood haar excuses aan, nog voor hij klaar was met zijn verhaal.

Ze werd hopeloos verliefd op hem ...

Zo gebeurde het dat de prins haar ten huwelijk vroeg en de prinses het dolgelukkig aanvaardde.

De twee renden naar beneden om het goede nieuws aan de koning en de koningin te gaan vertellen.

Nadat ze het trieste verhaal van de prins hadden gehoord, en ze gezien hadden hoe gelukkig de twee geliefden waren, schonk de koning de poot van zijn liefste dochter aan de prins.

Een paar dagen later al werd er ter gelegenheid van dit onvergetelijke huwelijk een groot feest georganiseerd aan het hof.

Toen de festiviteiten afgelopen waren, die meerdere dagen hadden geduurd, zond de prins een boodschapper naar het kasteel van zijn ouders, om aan te kondigen dat hij terug zou keren, samen met zijn echtgenote.

De volgende ochtend kwam een prachtige koets het jonge paar ophalen. De koets werd voortgetrokken door zes prachtige, sneeuw witte paarden met pluimen op hun kop en blinkende tuigen rond hun lichaam. Uit de koets kwam Rik, de trouwe dienaar van de prins.

De twee waren samen opgegroeid en ze gaven ongelooflijk

veel om elkaar.

‘Lieve echtgenote, ik stel je Rik voor, mijn allerbeste vriend van de hele wereld’, zei de prins, nadat hij zijn dienaar omhelsd had.

Vele jaren eerder had Rik er alles aan gedaan om de prins te beschermen tegen de boze heks, maar tevergeefs. De krachten van de heks waren onoverwinnelijk en uiteindelijk was de prins veranderd in een lelijke kikker.

Vanaf die dag had Rik geen rust meer gekend. Het was dan ook niet meer dan normaal dat hij de prins en zijn lieve echtgenote persoonlijk naar het kasteel wilde vergezellen, zodra hij had vernomen dat de betovering verbroken was.

Het jonge paar stapte in de koets en ze vertrokken.

Kort na het vertrek hoorden ze een onverwacht geluid.

‘Rik, wat gebeurt er?’ vroeg de prins geschrokken.

‘Hoogheid, er is helemaal niets ergs gebeurd. Dat was gewoon mijn hart, dat een sprongetje van vreugde maakte’, antwoordde Rik mysterieus.

Even later schrok het jonge koppel weer van een ander vreemd geluid, en toen nog één.

‘Rik, wat was het deze keer?’ vroeg de prins, die zich steeds meer zorgen begon te maken.

En Rik antwoordde: ‘Hoogheid, toen de heks u in een kikker veranderde, had ik zoveel pijn in mijn hart dat het bijna brak. Ik moest het dus wel vastmaken met drie stevige ijzeren kettingen. Nu u terug bent heeft de vreugde mijn hart genezen, dus zijn de drie kettingen voor altijd verdwenen.’

Die woorden ontroerden de prins en hij voelde zich dolgelukkig met een vriend die zo van hem hield. En toen de koets stopte bij het paleis, waar een joelende menigte hen stond op te wachten, was de prins nog gelukkiger.

De koning en de koningin omhelsden hun zoon en zijn jonge echtgenote en organiseerden ter ere van hen een groot feest.

En vanaf die dag leefde het jonge paar nog lang en gelukkig.

